

**Час невдах, або в кримській
столиці хмарно з
проясненнями**

КУПИТИ

Море переслідувало їх, ховалося за горами, зазірало у водійське опущене скло автівки, солило й вудило відблиском серпневого сонця. Здавалося, що літо ніколи не закінчиться, як і дружба, — чи що там було між тими, хто зняв із себе все зайве, віддалився від чужих очей і прихильностей, пізнав задосить одне одного, щоб розійтися назавжди.

Їх зведе спекотне літо 2003 року у самому серці кримського півострова. Там, де нерозсудливість здається мірилом свободи, а доросле життя тільки починається і нагадує гру «Хто перший?». Ще немає соціальних мереж, ніхто не знімає лавсторі, а мобільна розмова триває кілька перших безкоштовних секунд. Зізнання в коханні розчиняються у сигаретному диму й тонуть на дні коньячних келихів, залишаючи після себе присмак недомовленостей і сміливих обіцянок. Кого ж Він обере – архітектуру чи дівчину в робочому комбінезоні? І чи правильним виявиться цей вибір?

Це роман про Крим. Про автономний півострів без додатку «окупований». Про інфантильне покоління, яке лиш вчиться жити, помиляється і кохає. І про рідкісну розкіш не обертатися назад у часі.

Герман: Фас, профіль

та інші види з вікна

В ясну погоду з висоти дев'ятого поверху добре видно Чатир-Даг. Герман стояв босоніж на захаращеному старими речами балконі, дивився в прочинене вікно на гору й курив. Сонце ліниво підіймалося вище, визирало з-за будинку та нарешті засвітило старі дерев'яні шибки. Сонце — небесна донна риба — вусиками-променями намацувало серед балконного мотлоху живу істоту: жилаві руки, засмаглу шию, спокійне молоде обличчя. Він примружився від лоскоту. Йому хотілося розтягнути сигарету якомога довше.

Останній курс архітектурного Герман прогуляв. Зрідка з'являвся на парах. Тільки-но отримував стипендію — того ж вечора тусив у клубі. А коли гроші закінчувалися, пропадав в однокурсників у гуртожитку, де можна було вхопити гречки зі смаженими сосисками зі спільної сковорідки: хіба хтось питає, чи скидався він на вечерю? Іноді залишався в неї. Нею могла бути будь-яка дівчина, яка поділиться тілом і ліжком.

Наприклад, та, яку восени він зустрічав вечорами в парку Треньова серед голих дерев та вдягнених людей. Світло поодиноких ліхтарів несміло фарбувало їхні силуети, а темрява розчиняла кольори в каламуті, залишала рухи — завчену пластику вечірнього моціону.

Великий білий пес і красива дівчина з ним. Коли вони з'являлися поміж крайніх дерев парку, Герман не міг збагнути, хто кого вигулював. Очевидна відповідь ніяк не бажала єднатися з картинкою. Дівчина в легкій куртці та пишній спідниці на незмінно високих підборах-шпильках міряла кроками паркові доріжкір тримаючи в руках повідець.

Вона рухалася поважно, граційною ходою. Тримала повідець із гордо піднятою головою, а десь унизу, куди зовсім не дивилися її очі, тихо шелестів блакитний фатин спідниці. Щокроку ритмічно цокали підбори: раз-два, раз-два. А собака в такт підборам виляв задертим догори білим задом. Його пухнастий хвіст за інерцією відкидало у протилежний бік. Довгі сильні лапи ступали впевнено й легко, а маленькі близько посаджені очі розважливо дивилися вперед.

Герман проводжав парочку поглядом і стриманою усмішкою, розмірковував: що, як собака різко рвоне за кішкою, чи білкою, чи голубом? Уявляв, як це станеться після дощу, коли поодинокі листя на деревах іще

виблискуватиме водяними краплями, а свіжі калюжі, хаотично розлиті парком, змусять відвідувачів змінити звичні маршрути. Пес різко зірветься з місця, в його очах зникне навіть натяк на розум — лише інстинкти та адреналін. Дівчина незграбно, немов ганчір'яна лялька, сіпнеться вперед і розпластається у величезній калюжі. Блакитний фатин спідниці поглине мокрий бруд, одна туфля залишиться за межами багнюки, довгий підбор торкатиметься води, ніби пробуватиме, чи та не холодна, проте так і не наважиться зануритися. Чомусь Герман ніяк не міг уявити обличчя дівчини в цей момент. Вона щоюви сидить у калюжі зовсім безлиця.

Коли дівчина із собакою опинялися в полі зору, Герман дивувався недоречності вбрання дівчини та його невідповідності сезону, захоплювався товщиною собачого білосніжного хутра. Цікавість смикала Германа за руку, просила занурити пальці у фатин і хутро, розтулити рот, заговорити з дівчиною на підборах.

— Яка гарна... у вас собака.

Білизна хутра піддалася його пальцям першою. У розмові Євгенія, саме так представилася власниця собаки, видалася стриманішою за блакитний фатин та холоднішою за воду в калюжі. Вона весь час усміхалася міцно стуленими вустами. Говорила коротко, кліпаючи сірими великими очима, тихо й високо, прикриваючи рот долонею, ніби намагалася приховати зубний карієс.

Вона вивчала економіку, проте пропускала лекції нахабніше за Германа.

— Така нудьга, я прям засинаю! Все одно платити, — пояснювала свої прогули Євгенія, натягуючи повідець. — Тато каже: мені краще заміж, — і вона тихенько засміялась.

Відтоді Герман часто супроводжував її під час денної прогулянки із собакою. Вже після другого побачення Євгенія перетворилася на Женю. Її холодний голос зігрівся, сталевий погляд розтанув. Туфлі на підборах поступилися місцем шкіряним білим мокасинам — у тон собачого хутра. Усі наступні побачення закінчувалися в її ліжку, до приходу її батьків. Собака ніколи не залишав хазяйку наодинці з Германом.

КУПИТИ